

berettiget. — Endelig er det mig virkelig aldeles usfortaaeligt, hvorledes den Omstændighed, at man befinder sig i en vis Modstrid til den nuværende Regjering, idet et Flertal i dette Thing i forskellige Punkter ikke er enigt med den, kan faae den allerfjerneste Indflydelse paa Bevillingen af et nyt Panderskib; thi ved denne Bevilling giver man jo ikke Regjeringen noget som helst Tillidsvotum. Man giver den, fordi man tror, at den er nødvendig for Landets Forsvar; det er den eneste Bevegrund, som man kan have til at give den. De Herrer, som tro, at den er usødvendig for Landets Forsvar, bør stemme imod den, men de Herrer, som tro, at den er nødvendig for Landets Forsvar, og at det er rigtigt at give den af Hensyn til Landets Forsvar, kunne ikke — efter min Opfattelse — i den Omstændighed, om de nære Tillid eller Mistillid til Ministeriet, søge nogen billig Grund til at afstøde Bevillingen. Thi Det maa vi vide, og det er, at bliver Bevillingen given, saa vil den — hvilke Mænd der saa end sidde paa Ministerkabouetterne — blive udført i Overensstemmelse med de Betingelser, under hvilke den blev givet. Selv om ogsaa det ærede Medlem eller hans Meningsfæller sad ved Roret i dette Dieblit, kan jeg forsikre ham om, at saa lidet jeg end vilde ønske dette, skulde det dog ikke have den fjerneste Indflydelse paa min Stilling til denne eller lignende Bevillinger. En ganske anden Sag vilde det være med Bevillinger, som forudsatte en særegen Grad af Tillid til Ministeriet; der kunde den politiske Stilling komme med i Betragtning. Naar den ærede Ordfører dernæst siger, at man, naar man i det Hele taget vil give Bevillingen, heller ikke risikerer Synderligt ved at udsætte den af disse politiske Hensyn, fordi man da senere, naar man befinder sig overfor et Ministerium, som man har større Tillid til, dog vil kunne faae Bygningen færdig til samme Tid, saa siger jeg, at naar man er saaledes stillet, saa vilde jeg hellere i den ærede Ordførers Sted foreslaa, at man skulde give Bevillingen saaledes, at Bygningen blev saa meget tidligere færdig, selv om man gav den til det nuværende Ministerium; thi saa maatte man jo have Overbevisningen om, at det vilde være ønskeligt at give den. Det, som for mig er Hovedsagen i dette Spørgsmaal, er, at naar vi se tilbage paa den Tilstand, hvori vort Søkrigsmateriel befinder sig efter de Bevillinger, som vi have givet i de senere Aar, saa maa vist alle være enige om, at denne Tilstand ikke er tilfredsstillende, og at vort Materiel heller ikke er udviklet i Overensstemmelse med de Forudsætninger, som laa til Grund for Flaadens Organisationsplan af 1867. — Nu er Spørgsmaalet dette: Gaar det an i en længere Aarrække — thi gjøre vi det i Aar, saa man vil vedblive dermed — paa denne Maade at sørge for vort Flaademateriel, eller vil det ikke, naar vi vedblive paa denne Maade, komme i en saadan Tilstand, at vi, der-

som det sørgelige Tilfælde for vort Fædreland skulde indtræde, at vi skulde behøve at bruge dette Materiel, vilde befinde os i en Situation, som vilde være i en dobbelt Henseende den bedrøveligste, hvori vi kunde befinde os. Det vilde være det i en dobbelt Henseende, siger jeg, fordi vi for det Første vilde savne det Forsvarsmateriel, som vi saa haardelig vilde trænge til, og fordi Savnet af dette Materiel netop i det vanskelige Dieblit vilde bidrage til hos Nationen i det Hele taget at svække Tilliden til den Bestyrelse, som skal bruge dette Materiel. Thi naar man befunder sig i et saadant kritisk Dieblit, som dette vilde være, da undersøger den store Mængde ikke, hvorfor det er saaledes, at man savner det, man skal bruge, men da ser man kun Savnet, man fremsætter Klager, og Klagerne rettes naturligt mod dem, som i dette Dieblit netop allerhaardest trænge til Tillid, og som det er af yderste Vigtighed for Nationen og for Nationens Stridskræfter at bevare Tilliden til. Jeg skal ikke komme tilbage til tidligere Tidens Historie, jeg skal kun minde om, at vi uden egen Skyld i 1864 vare i den beklagelige Situation, at vort Infanteri med sit Gevær stod ligeoverfor et Infanteri, der var bevæbnet med det nu overalt indførte hurtigtlydende Bagladegevær. Bestyrelsen bar den Gang ikke Skyld derfor; den kunde ikke tillægges Noget; der var Intet forsojnt fra Nogens Side i den Henseende, at vi ikke vare bevæbnede saaledes, som den eneste store Magt, der den Gang havde indført Bagladevaaben. Men hvor tung tro De ikke, at den Følelse har været for det danske Fodfolk at staa overfor et Vaaben, som de følte var deres eget saa overordentlig overlegent? Og hvor tungt vil det ikke i Fremtiden — hvad jeg haaber maa ligge i noget fremme — være, om vi skulle komme til med vort Flaademateriel at staa paa en Maade, der er tilværende til den, vi den Gang indtog, og staa saaledes med Bevidstheden om, at vi kunde have staaet anderledes?

Formanden: Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds har Ordet.

Dinesen: Jeg skafalder Ordet.

Frederiksen: Jeg kan ikke Andet end anse Vigtigheden af den ærede Ministers Forslag for høist tvivlsomt, om man skal fastslaa det store Stib, eller ikke. Den ærede Minister erklærer, at vi ikke kunde forlade den firkte Bei, vi ere komne ind paa; men i Birkeligheden er det den ærede Minister, som forlader den Bei, som hans Vorgaenger er kommen ind paa. (Luzen: Svulken? En Stemme: De 12 Fod?) I det Finantsudvalg, hvor jeg tidligere har havt Sæde, har det været den faste Forudsætning for Drøftelsen om disse Spørgsmaal, og for hvad vi vedtage om disse Spørgsmaal, at vi netop ikke